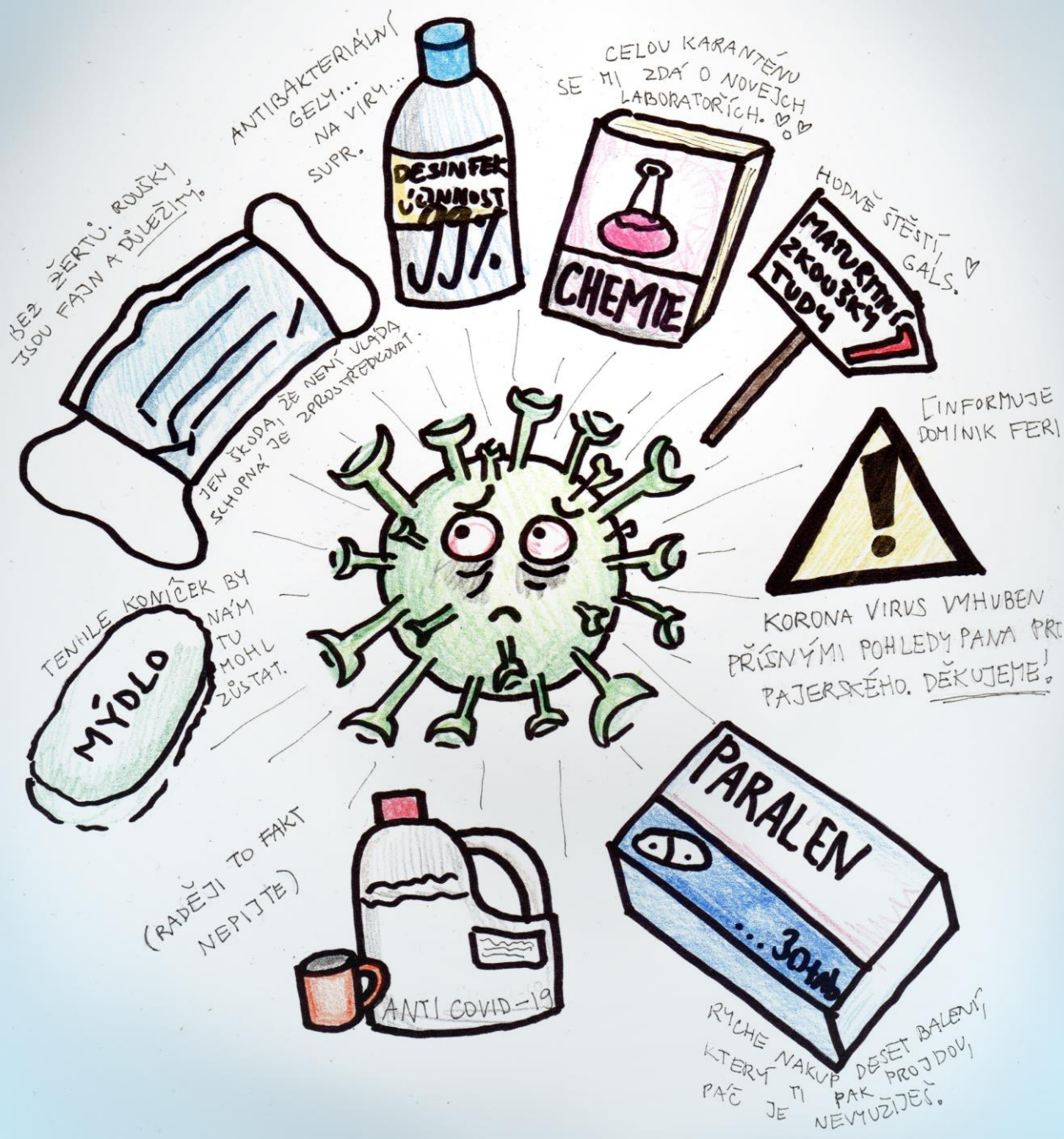
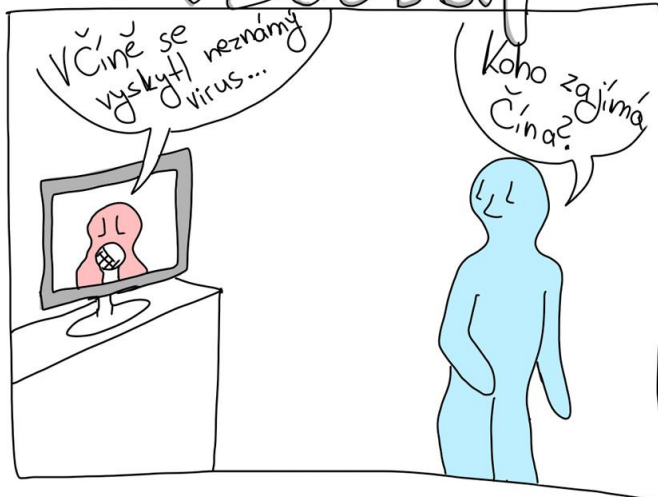

Jégéčko

6/2020

Vzestup ~~Koronaviru~~ MÉDIÍ

Komix nemá útočit na média, jen pobavit a poukázat na jejich občasnou přehlcenost.

Lucie Pytlounová

Obsah

Školní časopis při Gymnáziu
a SOŠPg Jeronýmova
Liberec, 2020

Komiks

Vzestup koronaviru médií

Obsah

Změna mentality
průměrné rodiny v době
karantény

Karanténa z druhého
konce

*Vyhodnocení studentského
dotazníku*

Studentské hádanky

Z dramatické výchovy

Mimoškolní aktivity
v době pandemie

A co učitelé!?
Zajímá Vás, jak dobu karantény prožívali učitelé? Jaké si z ní přinesli poznatky? Co by uplatnili do dalších let? Jaké byly nejvíce omezující body jejich denního programu? Co jim scházelo a k čemu by se nejraději už nevraceli? Nebo dokonce jaký názor měli na studenty? To všechno a ještě víc se dozvíte v dalším vydání.

Nina Blašková

Změna mentality průměrné rodiny v době karantény

Ve světě se nyní nemluví o ničem jiném než o současné pandemii viru Covid-19. Nás studenty to ovlivnilo především tak, že nemůžeme chodit do školy a jsme nuceni se vzdělávat prostřednictvím on-line výuky. A jak se vyvíjel běžný den v mé rodině? O tom viz níže:

První dny

Oba moji rodiče dostali možnost pracovat z domova a pochopitelně byli za tuto příležitost vděční.

Optimisticky předpokládali, že budeme mít jako rodina alespoň možnost trávit spolu více času.

Také vymysleli denní rozpis aktivit, počínající 7. hodinou ranní, kdy jsme měli vstávat. V 7:30 měla být snídaně a potom až do 14:00 plnění všech úkolů a povinností.

Poté jsme měli spolu jako rodina trávit čas a dělat

rodinné aktivity. Neustále jsme v obavách sledovali vývoj pandemie a nařízení vlády.

Tímto způsobem to fungovalo přibližně prvních 5 dní.

První týdny

Postupně jsme se začali od našich denních plánů odklánět. Vstávali jsme v rozmezí 7. až 9. hodiny ranní, snídali jsme každý samostatně a úkoly jsme dělali, když se nám zrovna chtělo, ale stále jsme ještě spolu trávili čas.

Čím dál častěji jsme chodili na návštěvy k prarodičům,

abychom nemuseli celou dobu jenom sedět doma. Pomalu se začalo ukazovat, že karanténa není zas tak skvělá věc, a že už začínáme být všichni otrávení z toho, že jsme celé dny společně.

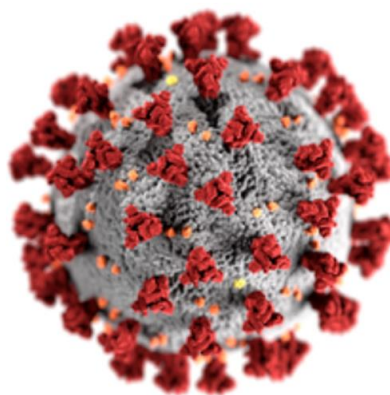
Po měsíci

Přibližně měsíc po uzavření škol dostali rodiče možnost, že mohou znovu chodit do práce. S radostí tuto nabídku přijali.

Úkoly se začaly dělat, kdy se komu chtělo, takže nebylo nijak zvláštní, když v jedenáct večer byl slyšet klapot klávesnice, jak se někdo snažil odevzdat práci hodinu před termínem. Snažili jsme se každému členu rodiny vyhýbat, protože jsme s ním strávili za poslední měsíc víc času, než normálně za půl roku. Zlomová událost nastala, když vláda povolila konání sportovních aktivit. Díky tomu jsme mohli být zase o něco déle mimo dům.

Celá rodina jsme doufali, že už co nejdříve otevřou školy, ale jak to tak vypadá, tak tam půjdeme nejdřív v září, takže spolu strávíme ještě asi další 3 měsíce. Nebo ne? Ministr Plaga totiž podal návrh, že by mohli střední školy i druhé stupně s určitými omezeními znovu začít chodit do škol a to již od 8. června. Uvidíme tedy, jak se nakonec situace vyvine.

A v tomto stylu to přetrvává dodnes. Už asi vím, jak se cítím posádka ponorky po půl roce na moři.

David Vedral, tercie

Karanténa z druhého konce

11. 5. 2020 přišel všem studentům naší školy dotazník s názvem Karanténa z druhého konce, který byl zaměřen na vnímání karantény očima studentů a jejich možnostech věnovat se volnočasovým aktivitám a jejich provozování během tohoto náročného období. Celkem odpovědělo **237 respondentů** ze všech ročníků gymnázia, pedagogické školy, dokonce i lycea.

Jak vnímáme karanténu?

Podle některých karanténa ujde, ale má svá pro i proti. Co to znamená? Neříkáme to jenom proto, že jsme odmala naordinovaní příslovím **Všechno zlé je pro něco dobré?** Ostatní však přesně vědí, co jim vadí, popřípadě, co se jim líbí. Více jak dvě třetiny studentů tento stav štve. Buď mají spoustu učení, takže nestíhají své koníčky a záliby nebo se jim stýská po kamarádech, učitelích či škole. Najdou se však i tací, kteří si karanténu vysloveně

Vykašlou se na úkoly a užívají si volno nebo se spokojí s tím, že nemusí do školy. Ať tak či onak, každý si na karanténu vytvořil svůj názor ***Co nám na karanténě vadí?***

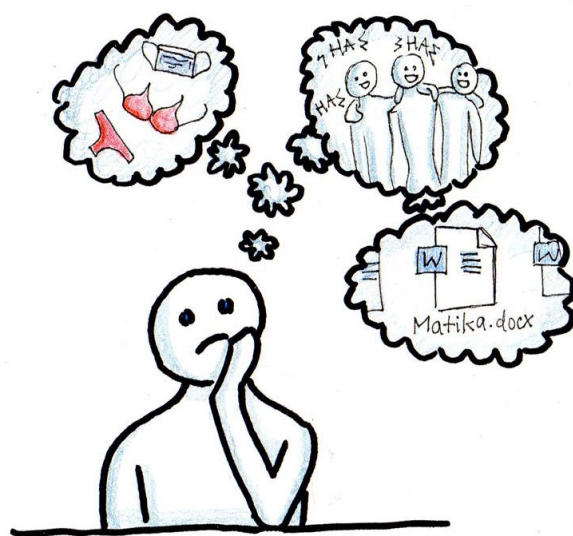
Sešly se tu dva velké protiklady: **všechno, a nic**, ale dostala jsem i mnohem podrobnější popis. **Většině z nás**, hlavně studentům **nižších ročníků** chybí **kamarádi, sociální kontakt a zbytek rodiny**. Jiní si zase s rodiči a sourozenci lezou pořádně na nervy. Mnoho studentů je nešťastných z roušek a omezení

volného pohybu. Nemůžeme do kina, do bazénu a na spoustu dalších zábavných aktivit. Nemálu lidem se stýská po svých kroužcích, často jsou zavřené haly či na ně není čas. A to je další věc, která nám vadí. **Nemáme čas.** Každý učitel počítá s neomezeným množstvím našeho volného času a někdy nám posílají víc učení, než bychom stihli ve škole. Z toho však vyvstává otázka **nemáme čas nebo si ho jenom neumíme udělat?** Nemůžeme také vyloučit, že po odchodu ze školy někteří vyšli z pracovního tempa a zapomněli se učit rychle a efektivně. Dalším velkým problémem je **neschopnost organizovat si vlastní čas** a snažit se pochopit látku sám. Zejména maturitním ročníkům chybí výklad učitele a profesionální výuka.

Co se nám na karanténě líbí?

V této otázce jsme **se ztotožnili**. Největší výhodou je **čas**

a jeho organizace. Můžeme se učit, když zrovna máme náladu, ne jenom dopoledne. Díky tomu si můžeme přispat, jak dlouho je třeba. Obrovskou prioritou je, že nám i po učení z důvodu nekonání se odpoledních zájmových činností nějaké to volno zbude. Převážná část z nás ho využije na své koníčky a záliby, které lze vykonávat individuálně, jiní se zdokonalují v jazycích, šití, pečení. **Po čem se nám nejvíce stýská? Na co se po návratu do normálního režimu nejvíce těšíme?**

Tyto dvě otázky spolu úzce souvisí, vždyť na co jiného

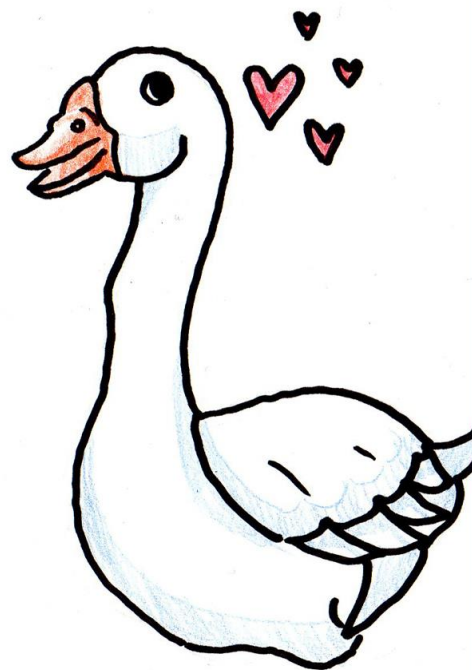
bychom se měli těšit než na věci, po kterých se nám nejvíce stýská, že? Odpovídali jsme **velmi podobně**. Úplně nejvíc se nám stýská po **kamarádech** a pozadu nezůstává ani škola. Mnohým chybí **učitelé, podrobný výklad a názorné ukázky**. Nesmíme opomíjet naši milovanou školní kantýnu a novou chemickou laboratoř, na které se již třeseme nedočkavostí.

Kolik času denně strávíme učení?

Samozřejmě má každý z nás chvíli, kdy se do toho pořádně opře a vydrží dělat několik hodin v kuse a jindy to do hlavy neleze a neleze. Také často záleží na dni, náladě i počtu úkolů. Avšak u učení většinou vydržíme **2-4 hodiny**. Někteří mají díky kouzelným značkám „ctrl c, ctrl v“ hotovo za méně jak půl hodiny. Najdou se však i borci kteří se učí více než 7 hodin.

Jaké máme koníčky?

Většina studentů má nějaký ten kroužek. Většinou jsou to sporty jako tanec, atletika, florbal a mnoho dalších. Častým koníčkem je také hudba, ať už ji jenom posloucháme nebo aktivně tvoříme hrou na hudební nástroj či zpíváním. Výtvarně zaměřené činnosti se u nás na škole vyskytují ve skutečně hojném počtu, buď v podobě keramiky, kreslení apod. Oblíbenými aktivitami je také vaření, pečení, fotografování a procházky. Mezi perličky bych zařadila zahradničení, starání se o živou husu a řezbářství.

Jak se jim v této době věnujeme?

Tady záleží na typu kroužku. Někteří se mu můžou věnovat jako vždy, jiní cvičí doma nebo už jim začaly tréninky. Opět velmi záleží na čase a prostoru. Někdo může trénovat víc než obvykle, někdo z časových či technických důvodů vůbec. Z dotazníku vyplývá, že zhruba polovina studentů pravidelně navštěvuje organizované kroužky. Zatímco ostatní se procvičují doma. Právě zde se naše názory rozcházejí. Někomu karanténa vyhovuje, jiného omezuje.

Stíháme mimo školy i jiné věci, jaké?

Hodně lidí stíhá mimo svých povinností i jiné věci. Většinou se věnujeme svým koníčkům. Trénujeme, zlepšujeme se a trháme osobní rekordy. Kdo pro svoje záliby nemá prostor, rozhodně neusíná na vavřínech. Ostatní objevili alternativní formu, jak se oblíbeným činností věnovat

nebo si našli nové zájmy. Když se nám však do ničeho nechce můžeme třeba pomáhat rodičům nebo vyrazit na výlet. Překvapilo mě zjištění, že někteří začali s vodním slalomem nebo se zajímají o astrofyziku. Dá se toho dělat spoustu.

Zažíváme v době karantény nudu? Jak se jí bráníme?

Většina z nás nudu aspoň částečně zažívá. Jak tomu zabránit? Nejčastějšími radami je jít na výlet, věnovat se koníčkům či zavolat kamarádům. Konečně se také můžeme věnovat rodině, číst si a téměř bez omezení se věnovat tomu, co nás baví. Právě teď máme možnost zkoušet nové zajímavé aktivity, tak proč ji nevyužít? Platí, jak jsem se dočetla při vyhodnocování jednoho z dotazníků: **Nuda je pro nudný lidi.**

Zuzana Harazinová, sekunda

Studentské hádanky

„Kdo procestuje v koutě celý svět?“

Barbora Drahoňovská, 2.M

„Bez klíče a víka schránka pokladní,
a přece je zlatý poklad v ní.“

Adéla Hanušová, 2.M

„Hadu se dost podobá,
avšak kůži nesvléká.
Tančí v páru, jindy sama,
hřeje půdu pod nohama.“

Klára Vachtová, 2.M

„Barvy mění, ale chameleon to není.“

Andrea Duchoslavová, 1.M

„Každé teplé ráno brzy vstává, až do stmívání na
louce tančí. V zimě už jen odpočívá, ve svém domku
se sestrami.“

Veronika Kravarová, 1.M

Mimoškolní aktivity v době pandemie

Koho by o Štědrém dni napadlo, že od března budeme všichni doma, přijdeme o možnost si zajít do restaurace, do kina, na nákupy, zahrát si nějaký sport...

Po jarních prázdninách pomalu začala on-line výuka, která trvá doteď. Ale jak to bylo se sporty a jinými aktivitami, které se v této době nemohly uskutečnit? Zrušily se zápasy, ligy, turnaje, soutěže, České poháry,... Sportovci najednou byli bez jejich oblíbeného trávení času. Lidé hledali jiné způsoby odreagování. Začali například běhat, chodit více do přírody a na procházky, vyrazili na kolo, na brusle, více cvičit doma a posilovat. Ovšem, to vše s rouškou, nebo něčím, co zakrylo nos a ústa. Haly, stadion, hřiště, vše bylo zavřené.

Já, jako hráčka beach-volleyballu, jsem si můj sport nahrazovala hrou na zahradě, pinkáním s rodinou a snažila jsem se chodit běhat a posilovat.

Tréninky mi začaly, až když se situace více rozvolnila a opadla nějaká opatření. Trénovat se začalo v půlce dubna a mohlo se jen venku, tudíž se první dva tréninky zrušily kvůli chladnému počasí. Když jsme se konečně dostaly na hřiště, platila přísná opatření. Celkově nás v Harcově beach hraje okolo 25-30, byli jsme rozděleni na tři skupiny, které se střídaly, každá byla na

hřišti v jiný čas, abychom se vůbec s jinou skupinkou nepotkaly. Tréninky byly rozděleny od 12:30, 14:00 a 15:30. Na trénink jsme museli přijít převlečení, šatny byly zavřené. Roušku jsme musely mít, dokud trénink nezačal. Dodržovaly jsme dvoumetrové rozestupy, na hřišti byly maximálně 4 hráčky, dvě na každé polovině hřiště. Při hře jsme roušky mít nemusely, ale musely jsme dodržovat pravidla. Po skončení tréninku se vydezinfikovaly míče, my jsme si nasadily roušky a opustily areál, do kterého přišla další skupina.

Zeptala jsem se své spoluhráčky (L. B. 15 let, beachvolleybalistka, kategorie U18 a U16), jaký měla a má pohled na aktuální situaci:

Jak jsi sportovala či trávila volný čas, když jsi nemohla dělat svůj sport?

Svůj volný čas jsem trávila převážně na zahradě, kde mám postavené vlastní volejbalové hřiště, chodila jsem s rodinou na procház-

ky nebo si šla zaběhat.

Kdy Ti začaly tréninky?

Tréninky mi začaly před pěti týdny, tedy od 14.04.2020.

Jak tréninky na začátku probíhaly?

Trenéři nás rozdělili do několika tréninkových skupin po 4 hráčích, abychom se setkávali v nejmenším počtu hráčů. První týdny se hráči ve skupinách neměnili.

Musí se trénovat s rouškami?

Nyní už nejsou roušky při trénincích povinné ani v hale, tudíž už můžeme bez nich trénovat i uvnitř.

Probíhaly tréninky stejně, jako když nebyla doba COVIDU-19?

Cvičení na trénincích byla zaměřena na individuální činnosti. Myslím si, že bychom si měli na každé době, i jako je tato, najít něco aspoň trochu pozitivního.

Situace se už dává zase to pohybu a věci, které jsme dělaly před pár měsíci, budou zase v provozu.

Barbora Honzková